

بررسی تطبیقی عدم حشو در قرآن کریم

حامد دهقانی فیروزآبادی^۱

۱- طلبه سطح سوم حوزه علمیه قم و دانشجوی کارشناسی ارشد رشته علوم قرآن و حدیث پردیس فارابی دانشگاه تهران،
hdf.dehghani@gmail.com

چکیده

یکی از مهم‌ترین و اثربخش‌ترین جنبه‌های اعجاز بیانی قرآن کریم، موضوع دقت واژگان این کتاب الهی و رازهای نهفته در چرایی گزینش هر یک از حروف و الفاظ آن است. این موضوع، که باید آن را یکی از شاخه‌های دانش مغفول فصاحت دانست، کم‌کم در دهه‌های اخیر جای خود را در مجامع علمی مسلمانان باز کرده است. یکی از فروع این موضوع، بحث عدم زیادت واژگان و در پی آن عدم حشو و اضافه‌گویی در قرآن کریم است. در این مقاله، پس از نگاهی کوتاه به پیشینه موضوع عدم زیادت در قرآن، به بحثی تطبیقی پیرامون عدم رخداد حشو و زیاده‌گویی در این کتاب مقدس پرداخته شده است. زمینه‌های باور به وقوع حشو در قرآن کریم را می‌توان از قرار دانست: هم‌نشینی واژگان مترادف‌نما، هم‌نشینی واژگان لازم و ملزوم، بیان بدیهیات، عطف واژگان عام و خاص بر یکدیگر و تکرار یک واژه.